

L'ABRIC NOU DE L'ÓS POLAR

Hi havia una vegada un ós polar que estava molt i molt trist. No sabia què li passava, no tenia ganes de res: ni de menjar, ni de jugar, ni de córrer.

Un bon dia va decidir que volia canviar el seu abric blanc perquè cada dia veia els pingüins amb els seus elegants fracs negres. Va pensar que estaria molt elegant.

Però no veia cap botiga per enlloc. I si la tenen sota el mar? Els pingüins sempre s'estan capbussant. Va buscar per la muntanya, pels icebergs un dia rere l'altre, dia i nit...i res. Cansat de buscar va preguntar a un pingüí:

- Que teniu un frac negre per mi?
- No, nosaltres no els comprem, ens els fan els nostres pares. Però si en vols un pots agafar el primer iceberg que passi fins arribar al "Tall Anglès".

Al final va canviar d'idea i es va pintar el pèl de color taronja amb ratlles negres i va aconseguir enamorar l'ossa meravellosa.

Esquirol de primavera

Categoria A Prosa

Escola Mireia

LA PRIMAVERA

La primavera ja ha arribat

i el sol ja ha sortit.

Les flors van creixent

i jo ja estic més content.

El fred ja ha marxat

i no és cap disbarat.

Em puc treure bufandes i abrics

i jugar amb els meus amics.

La ginesta

Categoria A Poesia

Escola Mireia

La venjança dels llops

Com ja sabeu als contes de la “Caputxeta Vermella”, “Els tres porquets” i “Les set cabretes”, els llops acaben perdent, i ja no se’n sap res més d’ells, però en aquesta història les coses són ben diferents... .

Un dia els tres llops es van reunir per idear un pla de venjança . El llop del conte dels tres porquets va dir que podrien tirar a la Caputxeta , les cabretes i els porquets dins d’una olla d’aigua bullint .

El llop de la Caputxeta va proposar que per espantar els porquets i les cabretes, es podrien disfressar de caçadors i perseguir-los.

Finalment, el llop de les cabretes va pensar que podrien construir una gran casa de fusta per allotjar la Caputxeta , les cabretes i els porquets, i, quan estiguessin a dins, cremar tota la casa.

I com les idees van ser molt bones, va fer el següent: perseguir-los fins a la casa on hi havia l’olla d’aigua bullint per tirar-los a dins, i després cremar tota la casa. Dit i fet, es van posar a construir la casa, a cosir les disfresses de caçadors i preparar l’olla d’aigua bullint.

Mentre els llops estaven preparant tot això, els porquets, les cabretes i la Caputxeta, estaven jugant a fet i amagar pel bosc, quan van sentir un soroll. Es van apropar i van descobrir el pla dels llops. Aleshores, el porquet gran va dir que quan els llops estiguessin a punt de tirar-los dins de l’olla, les cabretes, que estarien encara fora de la casa, podrien empènyer els llops perquè caiguessin ells dins de l’olla.

I així va ser, les cabretes, els porquets i la Caputxeta van tornar a guanyar els llops que es van escaldar amb l’aigua bullint.

La Caputxeta va proposar als seus amics, quedar-se a viure tots junts en aquella casa tan maca.

Bé, ja veieu que al final la història no ha estat tan diferent, i com sempre l'amistat ha guanyat!

Drac de foc
Categoria B Prosa
Escola Mireia

LA MEVA GATETA

Hi ha una gata al balcó
la saludo sense por.
Ella fa mèu movent el cap
i així m'ha saludat.

Obro la porta un instant
i entra com un llamp.
Li poso el menjar
i se l'engull sense parar.

Molts dies juga amb mi,
després dorm en un coixí.
Ahir de l'escola vaig venir
I no la vaig sentir.
Era perquè s'havia mort
I m'ha trencat el cor.

Gatets

Categoria B Poesia

Escola Mireia

CRÒNIQUES D'UN PUPITRE

Hola! Avui és el meu aniversari, fa vint anys que em van fabricar i em vancol·locar en un racó de la classe de 6è B de l'Escola Mireia. Els meus pares eren uns roures de fusta lluent. Van ser tallats per construir-nos a mi i als meus deu germans i germanes, però abans d'això vivien en un bosc del Vallès Oriental. Com ja haureu endevinat sóc un pupitre i em dic Roure. Al principi, quan vaig arribar a l'escola tot era molt estrany, els nens i les nenes es tiraven sobre meu i s'hi asseien i, encara que sembli rar, m'agradava perquè així ho sabia tot: qui li agradava a qui, qui aprovava, qui suspenia ... Ara ja no m'agrada tant, més ben dit n'estic ben fart, i és que els nens es fan molt pesats guixant-me tot sant dia amb els seus molestos permanents negres.

Aquesta setmana un dels meus companys diu que ha sentit com el director li deia a la tutora de la nostra classe que nosaltres ja érem molt vells i que ens havien de canviar. Evidentment la tutora li ha contestat que, en efecte, érem molt vells però que els nens ens adoraven, el director ha fet com si sentís ploure. Només són rumors i la veritat és que no creia que fossin certs, fins aquesta tarda. El dia ha començat com sempre: hem fet classe, hem descansat mentre els nens jugaven al pati i hem fet una llarga migdiada a l'hora de dinar. Però després d'una classe de mates i una altra de naturals, quan els nens han marxat a casa, uns senyors amb uniformes de color marró clar ens han agafat a tots un per un, jo he estat l'últim, ja que estic en un racó molt a prop de la taula de la

professora, i ens han portat fins a una camioneta. Davant de la camioneta hi havia ni més ni menys que trenta pupitres nous i lluents! M'han dit que estaven molt contents de ser aquí perquè estar-se a la fàbrica era molt avorrit. Pobres, no saben el que els espera...! De totes maneres no els hem dit res, no fos que es perdessin tot el que té de bo el començament. De sobte els homes m'han tancat la porta de la camioneta als nassos i hem, marxat del'escola.

Quan s'ha tornat a obrir la porta de la camioneta hem vist que estàvem en una fàbrica o una cosa semblant. On ens deixaran ara? Què faran amb nosaltres? La resposta a les meves preguntes no ha tardat a presentar-se, un darrere l'altre hem passat per una cinta transportadora que desemboca a un túnel fosc que s'il·lumina amb una llum ataronjada cada cop que un de nosaltres hi cau. Ara em toca a mi i ja sé el que m'espera.

Roure

Categoria C Prosa

Escola Mireia

ANTONI TÀPIES

Barcelona està trista
ens ha deixat un artista.
Escultor i pintor universal
que utilitzava qualsevol material.

Amb llunes lletres i creus
les seves obres omplen els museus
de segur que també les veus
amb formes de mans i peus.

Un núvol de ferro
Envolta la seva fundació.
On trobem el seu símbol
Un gran mitjó.

Tinta xinesa molt o poc espessa.
Abstracte fins i tot amb el tacte.
El seu art ens ha quedat
I no serà mai oblidat.

Kiwi
Categoria C Poesia
Escola Mireia

Acròstic químic

Homes i dones existim gràcies a aquesta ciència,
Líquids, sòlids o gasos,
Nacions senceres l'hi deuen l'existència.
Kins nassos!

Rbaté el que deia l'Església,
Cssà l'analfabetisme,
Fructificaren els moviments revolucionistes.
Bé, tot canvià per sempre.

Mgues de memòria RAM resten per descobrir,
Caixes de documents encara s'hauran d'omplir,
Srs com Bohr o Schrödinger encara han de sorgir.
Bastant química queda per analitzar,
Rates, per comprovar medicaments, encara haurem d'utilitzar.

Scriure fórmules és el que toca,
Tirar endavant per no ser un poca-solta,
Veu reaccions per tal d'entendre el que ens envolta,
Cristalls, gasos i altres substàncies és el que es forma.
Mncanta observar experiments,
Fer compostos a partir d'elements
Combinant-los per exemple en enllaços covalents.
Ningú no pot contar quants n'hi ha de diferents.

Pdres i minerals,
Ptrolí i elements radioactius,
Cubs de cristall,
Agrupacions sense motiu.

Augmenten els coneixements químics,
Znes exclusives d'estudi per a científics.

Cdir o rebre electrons,
Hgemonia d'uns elements sobre altres,
Bons o mal conductors, temperatures de fusió baixes o altes,
Altres, en interactuar, formen ions.

Gaudir de la química és intel·ligent,
Intel·ligent és qui, per la química, mostra interès
Tlentós el que la química imparteix,
Considerat el que respecta les seves lleis.

Sinuoses sinalefes d'àtoms
Generen tot el que toquem i veiem ,
Snse aquestes forces d'atracció, ens desintegrem.
Pbres de nosaltres si això passés!

Nosaltres som titelles
Per la química manats,
Assentats
Sbre partícules enllaçades entre elles.

Bioquímica també existeix,
Organismes vius és el que estudia,
Sobre reaccions instrueix,
Secrets amaga aquesta teoria.

Temps fa que utilitzem aquest terme,
Poc fa que el comencem a entendre,
Força preguntes resten per respondre,
Clarament, trobarem la resposta.

Branques noves sorgiren
Iaquest arbre no para de créixer.
Atòmic és el que ens espera.

Heretarem nous conceptes,
Neurons haurem d'esprémer,
Artefactes nous haurem d'inventar,
Kréixer en aquest camp, estem obligats,
Xerrades en el futur s'hauran d'escoltar.
Rnéixer per entendre el nostre present, futur i passat.

Iogurt de sodi
Poesia Categoria E
Curs 4t
Escola Mireia

DES DEL BALCÓ AL CEL

Estirat al llit, mirant el sostre de l'habitació, anava pensant i recordant algun dels moments que havia viscut al seu costat. Tots sabíem que ja era vell i que no li quedava massa temps, però cap de nosaltres ens n'havíem fet a la idea encara.

L'avi era una persona diferent, original. Res de dolent que et passés en aquell moment tenia importància si parlaves amb ell; les seves sàvies paraules t'omplien de valor i de consells potser molt simples, però sens dubte eficaços. Tenia una mirada comprensiva i profunda, com si pogués veure tot el món amb aquells ulls. Sempre tenia la solució adequada. Sovint, quan l'anava a visitar, em preguntava de quin color devien ser les parets de casa seva ja que totes estaven cobertes de llibres i més llibres, els més vells semblava que et xiuxiuegessin a cau d'orella: "Agafa'm, llegeix-me...". I també hi havia objectes curiosos trets d'una col·lecció d'antiquaris; me'ls coneixia un per un, i tots desprenien un encant místic que acabava de donar a la casa un ambient acollidor.

Aquella setmana em va passar com si la veiés en tercera persona. Absent en mi. Em vaig dirigir cap a la meva habitació i em vaig trobar un bagul no massa gran de fusta fosca amb relleus al centre. Una nota escrita amb la lletra de la mare deia que l'avi m'havia deixat aquell objecte, que era per a mi. Vaig obrir-lo; estava recobert d'una fina capa de pols. A dins hi vaig trobar un conjunt d'objectes diversos, molts dels quals ja havia vist anteriorment, però un em va cridar l'atenció. Hi havia una caixa al fons de tot del bagul que no recordava haver vist mai. De seguida vaig agafar-la. Duia una inscripció: "Vés amb compte amb el que busques perquè potser ho trobaràs". La vaig obrir i vaig trobar un paperet que deia "Des del balcó al cel". Em vaig preguntar què significaria, però tenint en compte que era de l'avi, tampoc no em va estranyar. Sota el paper hi havia una clau d'un color daurat rovellat, amb el mànec decorat o, més ben dit, recarregat amb uns entrelaçats i unes ondulacions barroques de ferro.

De sobte em va sorprendre una pregunta dins el meu cap: D'on devia ser la clau? Em semblava que l'avi no tenia cap pany com aquell a casa. Vaig agafar la jaqueta i vaig sortir, decidit, a casa seva.

En arribar, sense perdre temps, vaig començar a mirar tots els panys de les portes, però sense resultat. Vaig mirar per tot arreu, no fos cas que no m'hagués adonat de l'existència d'una trapa, sota la catifa, rere els armaris... Res! Esgotat, vaig seure en una cadira del passadís. Ja no sabia per on buscar. Vaig recolzar el cap a la prestatgeria del darrere i, just davant meu, com si algú l'hagués posat allà expressament, hi havia un llibre una mica gruixut lleugerament separat de la resta, i on s'hi llegia clarament "Des del balcó al cel". Vaig empassar saliva i em vaig aixecar. Vaig allargar la mà i el cor se'm va accelerar en tocar la coberta del llibre. El vaig baixar amb compte i, finalment, vaig percebre que el misteri tenia solució. Amb la mirada clavada al llibre, vaig acaronar –ne el llom i la tapa i, lentament, el vaig obrir.

Les pàgines estaven “troquelades”, deixant un rectangle buit al centre de tots els fulls. Ben bé buit no era perquè hi havia un sobre doblegat. El vaig obrir i a dins vaig trobar uns documents amb el logo d'una empresa anomenada **SafetyBox** i dades al nom del meu avi. Destacava en negreta el número 291 i una contrasenya, **torrededalt1854**. No entenia per a què servia allò. Vaig mirar el rellotge. Havia perdut la noció del temps i era tard; la mare no tardaria en trucar-me per a saber on era. Des que el pare s'havia mort en un accident, de seguida es preocupava i em trucava. Així doncs, em vaig posar el sobre a la butxaca i vaig tornar cap a casa.

Vaig buscar per internet SafetyBox i, com ja m'esperava pel nom, era una empresa que es dedicava a les caixes de seguretat dels bancs. Vaig buscar l'adreça on l'avi tenia la seva i em vaig anotar el lloc. El cap em rodava una mica, així que vaig decidir anar a sopar i oblidar-me una estona de tot aquell embolic.

El dia següent em vaig llevar d'hora. Em vaig preparar, vaig agafar el sobre i la clau i me'ls vaig guardar. Vaig arribar a l'oficina de la SafetyBox i em vaig dirigir a un senyor que es trobava rere el taulell. Li vaig demanar per la caixa 291 i em va preguntar la contrasenya. La hi vaig dir, i la va introduir a l'ordinador. Em va dir que aquell compte no era el meu perquè les dades del client no coincidien. Li vaig aclarir que es tractava del meu avi difunt des de feia poc. Em va fer esperar un moment i va anar a una altra sala. Vaig sentir vagament que feia una trucada. Al cap d'uns minuts va tornar i em va dir que li havien certificat la mort, però faltava verificar que jo formava part de la seva descendència directa. Vaig lliurar el meu document d'identitat i, després d'estar teclejant una estona, i una mica indecís, em va fer un gest perquè el seguís.

De cop va girar cap a l'esquerra i va treure una clau. Ja feia estona que havia descartat la possibilitat que la clau que havia trobat jo fos d'una caixa d'aquelles, allà tot es veia molt nou, i la meua clau no ho semblava massa. El senyor va obrir la porta de la caixa i es va apartar deixant-me pas. Vaig mirar a dins; hi havia un àlbum de fotografies. El vaig obrir. Hi havia un retrat d'una senyora bastant gran, seriosa i amb un posat de superioritat. Portava un vestit molt carregat i collarets i arracades de brillants. No m'era familiar, així que vaig passar la pàgina. Més endavant hi havia fotos d'un munt de gent desconeguda. Vaig suposar que devien ser avantpassats del meu avi. Em va estranyar molt perquè mai no me n'havia parlat. Passava les pàgines i totes eren de gent desconeguda. No sabia de quina família estava mirant les fotos.

Decebut, vaig tancar l'àlbum amb força. De l'última pàgina va sortir la cantonada d'un fotografia. Vaig intentar posar-la bé; era la imatge d'una torre. Al darrere deia “Torre de Dalt”, i hi havia una adreça. Vaig agafar l'àlbum i vaig decidir retornar-lo a la família a la qual pertanyia. Vaig dir al senyor que me l'enduria i que ja podíem marxar. Va tancar la caixa i em va acompanyar fins a la sortida.

Ja havia arribat, era davant mateix de la torre de la fotografia. La veritat és que no havia canviat massa, només el desgast del temps. Tenia una tanca que l'envoltava, però estava oberta, així que vaig anar directe a trucar la porta. No tenia timbre, així conservava aquell aspecte rural i rústic. Vaig colpejar el portal amb el picaporta i em vaig esperar.

Ningú no venia. Em va venir la imatge del meu avi al cap. I la clau. Me la vaig treure de la butxaca i la vaig introduir al pany. Vaig girar... “cloc”, es va obrir. Lentament, vaig obrir la porta. Va grinyolar. Es veia una casa immensa, la llum que hi entrava era natural, la qual cosa encara l’engrandia més. Podia veure un saló a la meva esquerra, amb uns sofàs luxosos damunt una catifa grana molt gruixuda. A la dreta, un piano que suposadament devia ser negre, però en aquell moment tenia una lleugera capa de pols que el recobria. Davant, unes escales imponents vestides amb una tela de color vermell. A prop meu, hi havia una tauleta petita de fusta caoba amb una carta tenyida pel pas del temps recolzada en un gerro de vidre buit. La vaig agafar, vaig treure el paper que contenia i vaig començar a llegir.

Toni –aquell era el nom del meu pare- m’alegra saber que algun dia coneixeràs el lloc on vas néixer i on vas viure els teus primers anys. També el lloc on vam viure la teva mare i jo, i els meus pares, i els pares dels meus pares. Suposo que ara deus estar una mica confús després de tot. T’he de dir que les fotografies que has vist són els teus besavis, i la resta de la nostra família. Durant la guerra, la nostra família va estar greument en perill i vam haver de renunciar a tot allò que teníem per a poder assegurar el teu benestar. Eres el més important per a nosaltres, i no ens vam voler arriscar. I ara, que segurament ja no hi som, volia assegurar-me que la nostra família i la seva història no quedés en l’oblit. Tot et pertany; és l’herència de la família Vallfabra.

Des del més profund amor,

Josep Vallfabra

PSEUDÒNIM: Vallespir

CATEGORIA: E

GÈNERE LITERARI: prosa Escola Mireia